

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania M. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Legnicy
o emeryturę pomostową,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25
września 2024 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego we
Wrocławiu
z dnia 6 czerwca 2023 r., sygn. akt III AUa 2004/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego 240
(dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami z art. 98 § 1¹
Kodeksu postępowania cywilnego tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 6 czerwca 2023 r. oddalił
apelację M. K. od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 1 października
2021 r., oddalającego wniesione przez wnioskodawczynię odwołanie od decyzji
Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Legnicy z dnia 12 października
2020 r., odmawiającej wnioskodawczyni prawa do emerytury pomostowej,
ponieważ nie udowodniła okresu co najmniej 15 lat pracy w szczególnych

warunkach oraz przed dniem 1 stycznia 1999 r. nie wykonywała prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych lub art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej ubezpieczona, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, podniosła zarzuty naruszenia prawa procesowego, a mianowicie:

1) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., przez przyjęcie za Sądem pierwszej instancji, który pominął wniosek powódki o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu BHP, iż okoliczność czy praca wnioskodawczynie w izbie przyjęć Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w B. była pracą w warunkach szczególnych bądź pracą o szczególnym charakterze ma charakter prawny i z tego względu kwestia ta ma nie należeć do wiadomości specjalnych, lecz podlegać ostatecznie ocenie Sądu i w ślad za tym niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie przez Sąd odwoławczy dowodu z opinii innego biegłego z zakresu BHP, który Sąd mógł dopuścić z urzędu, podczas gdy wykaz A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. obfituje w szereg pojęć, które mogą budzić wątpliwości i wymaga tym samym wyjaśnień natury technicznej, związanej z funkcjonowaniem poszczególnych działów gospodarki, z uwagi na dynamiczne zmiany zachodzące w tym sektorze, a co z kolei skutkowało uznaniem, iż praca, jaką wykonywała wnioskodawczynie, nie należała do pracy w warunkach szczególnych, a w konsekwencji skutkowało oddaleniem apelacji; art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., przez dokonanie przez Sąd odwoławczy dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy z dnia 7 stycznia 2019 r., wydanej w postępowaniu o sygn. P 6/18 (VII Pa 16/18), zeznań świadków A. K., E. S., I. P. oraz wnioskodawczynie i uznanie, iż nie można potraktować pracy wnioskodawczynie jako równorzędnej z pracą na oddziałach psychiatrycznych i odwykowych, w bezpośrednim kontakcie pacjentem takich oddziałów, o której jest mowa w wykazie A dział XII, pkt 1, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., jak również w punkcie 23 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, o czym dodatkowo zdaniem Sądu odwoławczego świadczyć ma fakt, iż część

obowiązków osoby zatrudnionej w izbie przyjęć ma charakter organizacyjny, gdyż polega na wypełnianiu stosownych formularzy i kwestionariuszy, podczas gdy z ww. dowodów wynika, iż ubezpieczona w okresie od 5 czerwca 1989 r. do 12 listopada 2019 r. świadczyła pracę na oddziale psychiatrycznym i na izbie przyjęć szpitala psychiatrycznego, a praca ta miała charakter pracy w warunkach szczególnych, a wykonywanie prac organizacyjnych takich jak wypełnianie stosownych formularzy i kwestionariuszy nie powinno mieć negatywnego wpływu na ocenę czy praca ta miała charakter pracy w warunkach szczególnych, bowiem jest to nierozdzielnie związane z pracą pielęgniarzy, jak i lekarzy;

2) naruszenie prawa materialnego to jest: art. 4 w zw. z art. 3 ust. 3 i art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych przez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu za Sądem pierwszej instancji, iż wnioskodawczyni nie świadczyła pracy o szczególnym charakterze i w związku z tym nie nabyła prawa do emerytury pomostowej, a w konsekwencji oddalenie apelacji powódki w całości, podczas gdy istniały podstawy do zmiany wyroku poprzez uchylenie zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 12 października 2020 r. oraz z dnia 8 grudnia 2020 r. i ustalenie, że ubezpieczonej M. K. przysługuje prawo do emerytury pomostowej.

Z powołaniem na powyższe podstawy skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniesiono, że w niniejszej sprawie spełnione są przynajmniej dwie z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a mianowicie w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a także skarga jest oczywiście uzasadniona.

Istotne zagadnienie prawne, jak wywodzi skarżąca, wiąże się z naruszeniem prawa procesowego, którego dopuścił się Sąd odwoławczy w zaskarżonym wyroku i naruszenie tym samym przez ten Sąd prawa procesowego przez niedopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Podczas prowadzonego postępowania zaistniały poważne wątpliwości w zakresie tego, czy praca wykonywana przez wnioskodawczynię stanowiła pracę w warunkach szczególnych, a zatem dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii

biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy było konieczne i pozwoliłoby na rozwianie tych wątpliwości. Zaniechanie dopuszczenia tego dowodu przez Sąd Apelacyjny stanowiło istotne naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na rozstrzygnięcie, bowiem doprowadziło do ustalenia, iż wnioskodawczyni w okresie od dnia 5 czerwca 1992 r. do dnia 4 listopada 2019 r. nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych, a to z kolei skutkowało oddaleniem apelacji wnioskodawczyni. Mimo obecności w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jego rozwikłanie jest zdaniem skarżącej oczywiste.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Strona wnosząca skargę kasacyjną, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinna sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz ze stosownym uzasadnieniem, wykazując, że zachodzi jedna z przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczona oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., jednakże przesłanki te nie zostały spełnione.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurystyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na których tle takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”. Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451; 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na jakiej kanwie norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienia

Sądu Najwyższego: z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691; 19 kwietnia 2023 r., II USK 208/22, LEX nr 3582485). Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004, nr 9, poz. 158; 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729; 10 stycznia 2024 r., III PSK 6/23, LEX nr 3652236).

Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżąca, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc pozostawać w związku ze sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003; 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; 16 września 2021 r., II USK 257/21, LEX nr 3244497).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać

kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (postanowienia Sądu Najwyższego: z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171; 7 lutego 2024 r., II USK 124/23, LEX nr 3669686).

Z uwagi na to, że skarżąca jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała występowanie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi, stwierdzić należy, że zapatrywania te wzajemnie się wykluczają. Nie można bowiem równocześnie twierdzić, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku było efektem oczywistego naruszenia przepisów rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji oraz sugerować, że prawo to wymaga wykładni w ramach istotnego zagadnienia prawnego, które występuje wszakże tylko wtedy, gdy stosowanie konkretnych przepisów budzi poważne wątpliwości.

Odnosząc się do sugerowanego, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego, wnioskodawczyni nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanej przesłanki. Jak wynika z rozważań dokonanych powyżej, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, jej autor nie nawiązał do treści przepisów prawa, w których

upatrywał podstaw do konstruowania owego zagadnienia prawnego, nie wyjaśnił, na czym polegają trudności w dekodowaniu zawartych w nich norm prawnych, do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów, ani jakie jest stanowisko skarżącej w tej kwestii, ale nawet nie sformułował zagadnienia prawnego, na którego istnienie - jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – powołuje się. Nie przedstawił zatem argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności”, wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, czy poszukiwanie argumentacji prawnej właściwej dla przedstawionego pytania. Jedynie na marginesie można zauważyć, że niemal wszystkie wskazane kwestie (w kształcie, w jakim sformułowała je skarżąca) wymagają odniesienia się do konkretnych okoliczności sprawy. Skarżąca nie skonstruowała zatem ogólnych zagadnień prawnych, których rozwiązanie miałoby znaczenie dla rozwoju jurysprudence i prawa pozytywnego, lecz pod pretekstem formułowania owych zagadnień zmierza do rozstrzygnięcia tego konkretnego sporu, w jego szczegółowo opisanych realiach faktycznych.

Zarzuty skarżącej koncentrują się wokół niepowołania przez Sąd odwoławczy dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, który w jej ocenie rozwiałby poważne wątpliwości w zakresie tego, czy praca wykonywana przez wnioskodawczynię stanowiła pracę w warunkach szczególnych.

W świetle art. 286 k.p.c. sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii tych samych lub innych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, sprzeczności, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14, LEX nr 1771399; postanowienie Sądu Najwyższego z 24 maja 2023 r., III USK 266/22, Legalis nr 2937284). Nie można przyjąć, że sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPIPS 2003, nr 9, poz. 67; 21 maja 2024 r., I USK

287/23, Legalis nr 3084587). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2023 r., I CSK 287/23, Legalis nr 2985365). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla niej tezy (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003, nr 7, poz. 182; 29 listopada 2016 r., II PK 242/15, LEX nr 2202494; 19 czerwca 2024 r., III USK 319/23, Legalis nr 3097498). Opinie biegłych, podobnie jak reszta materiału dowodowego, podlegają ocenie sądów rozpoznających sprawę, zgodnie z zasadą swobodnego uznania sędziowskiego. Sądy mają zatem prawo ocenić, czy zebrane w toku sprawy opinie biegłych wystarczająco wyjaśniają wymagające wiadomości specjalnych kwestie istotne przy rozstrzyganiu sprawy, czy też konieczne jest zasięgnięcie opinii innych biegłych (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 2021 r., I USK 60/21). Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii dalszych biegłych, gdy zachodzi taka potrzeba, w szczególności, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest nieprzekonująca, niekompletna, pomija lub wadliwie przedstawia istotne okoliczności, jest niejasna, nienależycie uzasadniona czy nieweryfikowalna (postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 sierpnia 2013 r., I CSK 20/13, Legalis nr 830576; 24 maja 2023 r., I USK 127/22, Legalis nr 2937258). Opinia biegłego nie ma w sprawie znaczenia rozstrzygającego i podlega ocenie jak każdy środek dowodowy. Biegły wyraża opinię o tej części materiału dowodowego, którą sąd wskazuje do celów jej wydania, nie dokonuje natomiast wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy, co jest obowiązkiem sądu orzekającego. Opinie biegłych, podobnie jak reszta materiału dowodowego, podlegają ocenie sądów rozpoznających sprawę, zgodnie z zasadą swobodnego uznania sędziowskiego (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2024 r., II PSK 18/24, Legalis nr 3097329). Sądy mają zatem prawo ocenić, czy zebrane w toku sprawy opinie biegłych wystarczająco wyjaśniają wymagające wiadomości specjalnych kwestie istotne przy rozstrzyganiu sprawy, czy też konieczne jest zasięgnięcie opinii innych biegłych (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 maja 2021 r., I USK 60/21, LEX nr 3245381).

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawczynie o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu BHP, uznając, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał dokładnie określić charakter i rodzaj wykonywanej przez wnioskodawczynię pracy. Stąd opinia biegłego z zakresu BHP była zbędna dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. W sprawie zaś ustalono, na podstawie dowodów z dokumentów, zeznań świadków i wyjaśnień odwołującej, że wnioskodawczynie była zatrudniona przez cały sporny okres w Izbie Przyjęć Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w B.. Wnioskodawczynie nie wykonywała pracy na oddziale psychiatrycznym. W omawianym Szpitalu znajdowały się nie tylko oddziały psychiatryczne, lecz również oddziały o innym charakterze (w szczególności oddział rehabilitacji ogólnoustrojowej i oddział rehabilitacji neurologicznej), na których nie było pacjentów z zaburzeniami psychicznymi. Wnioskodawczynie, w ramach obowiązków wykonywanych na izbie przyjęć, przyjmowała pacjentów do wszystkich oddziałów szpitalnych, nie wyłączając zatem i takich pacjentów, u których nie występowały zaburzenia psychiczne lub problemy odwykowe. Wobec powyższego Sąd drugiej instancji słusznie uznał, że wnioskodawczynie nie wykonywała pracy w warunkach szczególnych wymienionej w wykazie A, działu XII, pkt 1 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze tj. pracy na oddziale psychiatrycznym bądź odwykowym w bezpośrednim kontakcie z pacjentem, jak również pracy wymienionej jako praca o szczególnym charakterze w załączniku nr 2 do ustawy emeryturach pomostowych (pkt 23), tj. pracy personelu medycznego oddziałów psychiatrycznych i leczenia uzależnień w bezpośrednim kontakcie z pacjentem.

Zdaniem Sądu Najwyższego sposób, w jaki wnioskodawczynie sformułowała wątpliwości mające świadczyć o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego, w rzeczywistości wskazuje na dążenie do uzyskania odpowiedzi dotyczącej oceny trafności kwestionowanego przez nią rozstrzygnięcia. W szczególności intencją skarżącej jest podważenie stanu faktycznego będącego podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 5 lipca 2023 r., I USKP 91/22, Legalis nr 2959496). Sąd Najwyższy przypomina jednak, że zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c.

jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżąca nie wykazała, że w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. W konsekwencji tego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c., a także § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.), Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[SOP]

[a!]